

Ανάβαση στο...μπαλκόνι του Ταϋγέτου

Ερχόμενος ο επισκέπτης για πρώτη φορά στην Καλαμάτα κρατά στον μυαλό του εύκολα μία εικόνα, αυτή του Μεσσηνιακού Κόλπου με το γαλάζιο του να σκεπάζει σαν πλατύ σεντόνι της ακτογραμμή της Καλαμάτας. Το επίπεδο όμως αυτής της εικόνας έρχεται να διακόψει ο επιβλητικός Ταύγετος, που υψώνει το ανάστημά του στον επισκέπτη, χαράζοντας την εικόνα αυτή βαθιά στη μνήμη του. Ο συνδυασμός αυτός βουνού με θάλασσα ανακαλείται ευχάριστα στο μυαλό όλων μας κάθε φορά που σκεπτόμαστε την όμορφη Καλαμάτα.

Πόσοι όμως γνωρίζουν την ακριβή ονομασία του όρους που υψώνεται μπροστά μας; Και το όνομα αυτού: Καλάθι ή αλλιώς «μπαλκόνι του Ταϋγέτου» με υψόμετρο 1.316μ. Ξεκινώντας λοιπόν την πορεία μας στις 8:30 το πρωί και με εκπληκτικό καιρό στη συντροφιά μας, η διάθεση για μια όμορφη Κυριακή ήταν στο ζενίθ. Η παρέα μας ήταν πολυπληθής και μετρούσε πολλά χαμογελαστά πρόσωπα συν 3 πιστούς φίλους να μας ακολουθούν σε κάθε μας βήμα, τρία υπέροχα σκυλάκια. Αφετηρία μας αποτέλεσε η Κάτω Βέργα μέσα από ένα πυκνόφυτο μονοπάτι που μας οδήγησε μέσα από το καλντερίμι στον οικισμό της Άνω Βέργας. Στο ενδιαμέσο προσκυνήσαμε το εκκλησάκι του Άη-Λια. Παλαιότερα το μονοπάτι αυτό ήταν ο μοναδικός τρόπος σύνδεσης των δύο οικισμών.

Καθώς η ώρα περνούσε ο ήλιος μας έδινε όλο και περισσότερη ζεστασιά και ηλιοφάνεια που τόσο μας έχει λείψει τελευταία, αλλά συνιστώ προσοχή στη χρήση αντιηλιακού για όποιον δε θέλει να πέσει στην παγίδα του δίπτυχου Μάρτης-γδάρτης. Ανηφορίζοντας συναντήσαμε τα πρώτα σημάδια της άνοιξης κοιτάζοντας τις ανθισμένες και μοσχοβολιστές αμυγδαλιές και τα εργατικά μελισσάκια που βούιζαν χαρούμενα στα αυτιά μας. Πριν το καταλάβουμε έχουμε ήδη φθάσει στην κορυφή και αντικρίζουμε πίσω από το παλαιό πηγάδι το εκκλησάκι του Προφήτη Ηλία. Εκεί στεκόμαστε να πάρουμε καθάριες ανάσες, να προσκυνήσουμε στο εκκλησάκι και να γευτούμε το κολατσιό μας. Γυρνώντας κανείς το βλέμμα του τριγύρω είναι βέβαιο πως θα εντυπωσιαστεί από τις κορυφές του Ταϋγέτου που δεσπόζουν απέναντι. Είναι ακόμη χιονισμένες και μας προσελκύουν να τις επισκεφθούμε το συντομότερο δυνατόν.

Η μεγάλη αντίθεση όμως έρχεται κοιτώντας χαμηλά όπου παρά το υψόμετρο το γυμνό μάτι βλέπει τα διάφανα νερά του Μεσσηνιακού κόλπου. Η θάλασσα απλώνεται αχανής μπροστά στα μάτια μας και το μεγάλο «ατού» της Καλαμάτας γίνεται ολοφάνερο. Είναι από τις λίγες πόλεις στην Ελλάδα που συνδυάζει τόσο επιτυχημένα την ηρεμία του βουνού και τη γαλήνη της θάλασσας. Γεμίζοντας τα πνευμόνια με καθαρό αέρα και την ψυχή μας με φωτεινές εικόνες πήραμε στη συνέχεια το δρόμο της επιστροφής.

Η διαδρομή μας λοιπόν μπορεί να χαρακτηριστεί αρκετά βατή για κάποιον που θέλει να δοκιμάσει για πρώτη φορά τις δυνάμεις του στην πεζοπορία και ο καιρός είναι ο πλέον κατάλληλος για τέτοιου είδους εξορμήσεις. Οπότε μην το φοβηθείτε. Γιατί στα βουνά της αλήθειας ποτέ δεν σκαφαλώνεις μάταια.

“Είτε θα φθάσεις σε ένα σημείο πιο ψηλά σήμερα, είτε θα μαζέψεις τις δυνάμεις σου για να το κατακτήσεις αύριο”.
Friedrich Nietzsche

Θεοδωροπούλου Μαρία